

ה"ת 48455/10/18 - יוסף מטר נגד היחידה הארצית לאכיפה דיני התכנון ובניה

בית משפט השלום בעכו

ה"ת 48455-10-18 מטר נ' לאכיפה דיני התכנון ובניה
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני כבוד השופטת אביגיל זכריה
מבקש: יוסף מטר ע"י ב"כ עו"ד מנעא
נגד
משיבה: היחידה הארצית לאכיפה דיני התכנון ובניה ע"י ב"כ עו"ד
דגאר

החלטה
מבוא

בפניי בקשה במסגרתה עותר המבקש להורות על ביטול איסור שימוש ברכב ציוד מכני הנדסי למשך 30 יום שהוטל על מחפרון הרשום על שם חברה שהמבקש הוא מנהלה ביום 18.10.18 על ידי מפקח מיוחד מכוח סעיף 218 לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965 (להלן - חוק התכנון והבניה או החוק).

עם הגשת הבקשה עתר המבקש לעיכוב ביצוע ההחלטה במעמד צד אחד ואולם בשים לב לנסיבות העניין ואופי ההליך לא מצאתי להיעתר לה.

בחודש אוקטובר 2017 נערך תיקון מקיף בחוק התכנון והבניה שמטרתו בין היתר יעול המאבק בבנייה הלא חוקית ומתן כלים אכיפתיים יעילים יותר בידי הרשויות להתמודדות עם תופעה חמורה זו. בסעיף 218 לחוק נקבע כלי מינהלי חדש המעניק למפקח מיוחד לאכיפת דיני תכנון ובניה - שעבירה של עבודה אסורה ללא היתר נעברה לנגד עיניו - את הסמכות לאסור את השימוש ברכב או בציוד ההנדסי בו נעשה שימוש לביצוע העבירה לתקופה שלא תעלה על 30 יום.

עוד נקבע בסעיף 18 לחוק התכנון והבניה כי על האיסור המינהלי הנ"ל יחולו בשינויים המחויבים סעיפים 57א(ב) עד (ו), 57ב ו-57ד עד 57ז לפקודת התעבורה. סעיפים אלה עניינם אופן תקיפת ההחלטה בדבר איסור השימוש אם על ידי פנייה לגורם המינהלי המוסמך ואם על ידי פנייה לבית המשפט המוסמך שהוא בית משפט השלום.

זוהי המסגרת הדיונית של הבקשה שבפניי.

הרקע להגשת הבקשה

המבקש, תושב נחף טוען כי הוא הבעלים והמחזיק של מחפרון שרשום על שם חברת אחים מטר לעבודות עפר וביטוח בע"מ שהוא מנהלה. המבקש הגיש את הבקשה באופן אישי ולא באמצעות החברה ועל כן הדיון וההחלטה נעשו

בהתאם לכך.

המבקש טוען כי הוזמן לביצוע עבודות בניית קיר תומך בחלקה 14 בגוש 19037 בכפר מגיד אל כרום על ידי בעלי הקרקע מר אייל בשר וכי כבר יותר מחודש מבוצעת העבודה בשטח. המבקש טען עוד כי הוא הוזמן לבצע את העבודות על ידי בעלי הזכויות בקרקע וכי הובהר לו כי העבודה מבוצעת בתיאום ולפי בקשת המועצה המקומית מאגד אל כרום.

עוד טען המבקש כי במועד תחילת עבודתו הגיעו מפקחי הועדה המרחבית לתכון ובניה בלויית ראש המועצה וכי בשים לב לסכנה הנטענת הכרוכה באי ביצוע העבודה לטענתו אישרו את המשך העבודה.

המבקש טוען כי ביום 18.10.18 הגיעו מפקחים מטעם המשיבה ערכו למבקש שימוע במקום ומסרו לו הודעה בדבר איסור שימוש כלי הרכב לתקופה של 30 יום.

עוד טען המבקש כי בהחלטה צוין כי ניתן צו הפסקה מינהלי ואולם לטענתו לא היו דברים מעולם.

עוד טען המבקש כי בחלקה המדוברת בוצעו לאחרונה עבודות שונות וכי באף מקרה לא ניתנה החלטה בדבר אישור שימוש או הוצא צו דומה.

המבקש טען לעניין המצב התכנוני במקום ואולם הדברים חורגים מהדרוש להכרעה בבקשה זו.

לעניין הנימוקים לביטול ההגבלה טען המבקש כי הכלי הינו הכלי היחיד והעיקרי לביצוע עבודתו (סעיף 14) וכי יש בהשבתו משום פגיעה קשה בפרנסתו ופרנסת עובדי החברה. עוד טען כי הדבר עלול לגרום הפרת חוזים עם גורמים אחרים וכי השבתת הרכב גורמת לנזקים משמעותיים.

עוד עתר לעכב העברת כלי הרכב על העלויות הכרוכות בכך.

לבקשה צורף תצהיר של המבקש והדיון בבקשה נקבע להיום.

המשיבה מתנגדת לבקשה.

המשיבה תיארה בתגובתה את השתלשלות האירועים שהובילה לאיסור השימוש ברכב והדגישה כי ביחס לאותו מבקש כבר ניתן צו איסור שימוש ביחס לכלי רכב אך ביום 8.10.18 והציגה את המסמכים התומכים בכך.

יוער כי המבקש באמצעות ב"כ אישר במעמד הדיון את ההגבלה שהוטלה על המבקש בעניין האחר וטען כי ביחס לאותו מקרה לא הייתה בפיו טענת הגנה כלשהיא ועל כן הוא לא עתר לביטול אותה מגבלה.

המשיבה מסבירה כי נוכח חומרת הנסיבות במקרה זה בשים לב לאותו מבקש החליט המפקח המיוחד להפעיל את סמכותו מכוח סעיף 218 לחוק לאחר עריכת שימוע והורה על איסור מינהלי של שימוש ברכב למשך 30 יום.

לגופה של בקשה הפנתה המשיבה לעמדתה כפי שהובעה בפניו בהליך בבא"ש 45519-03-18 קבוצת א.ר. אומגה בע"מ נ' היחידה הארצית לאכיפת דיני התכנון והבניה (פורסם בנבו, החלטה מיום 29.3.18, להלן - עניין אומגה).

לעמדת המשיבה לא מתקיימות נסיבות המצדיקות קיצור תקופת המגבלה בנסיבות מקרה זה בין היתר בשים לב לקיומו של צו הפסקה מינהלי והחומרה היתרה הגלומה בנסיבות המבקש. לעניין מסמכים שונים וטענות שהועלו על ידי המבקש טענה המשיבה כי המסמך שצורף כביכול מטעם ראש המועצה אינו חתום כלל על ידי הגורם הנטען וכי הגורמים אף לא זומנו להעיד מטעם המבקש ועל כן אין לקבל את הראיות.

עוד התנגדה היא להצגת תמונות שצולמו על ידי ב"כ המבקש ולכל טיעון מטעם המבקש שלא נתמך בראיות מתאימות והדגישה את החומרה היתרה הגלומה בעניינו של המבקש כאן.

משלא עלה בידי הצדדים להגיע להסכמה אין מנוס ממתן החלטה.

סעיף 218 לחוק התכנון והבנייה וסעיף 57ב. לפקודת התעבורה - המסגרת המשפטית

סעיף 218 לחוק התכנון והבנייה הינו חלק מתיקון מקיף (תיקון מספר 116) שנערך בחוק התכנון והבנייה ומפאת חידושו אביאו כלשוננו:

218. (א) היה למפקח מיוחד יסוד סביר להניח כי מתבצעת לנגד עיניו עבירה של עבודה אסורה בלא היתר לפי סעיף 243(א) או (ב) באמצעות רכב או ציוד מכני הנדסי, רשאי הוא למסור לנוהג ברכב או למפעיל הציוד המכני ההנדסי הודעה האוסרת את השימוש ברכב או בציוד כאמור לתקופה שלא תעלה על שלוש ימים וכן רשאי הוא ליטול את רישיון הרכב לתקופה האמורה; בהודעה תצוין הסיבה לאיסור השימוש ברכב או בציוד המכני ההנדסי ולנטילת הרישיון.

(ב) על איסור מינהלי על שימוש ברכב או ציוד מכני הנדסי יחולו הוראות סעיפים 57א(ב) עד (ו), 57 ו-57ד עד 57ז לפקודת התעבורה, בשינויים המחויבים ובשינויים המפורטים להלן, ובעניינים האמורים באותן הוראות לא יחולו הוראות פרק זה:

(1) בכל מקום -

(א) אחרי "רכב" יקראו "או ציוד מכני הנדסי";

(ב) אחרי "ברכב" יקראו "או בציוד המכני ההנדסי";

(ג) אחרי "הרכב" יקראו "או הציוד המכני ההנדסי";

(ד) אחרי "שהרכב" יקראו "או שהציוד המכני ההנדסי";

(2) לעניין מסירת הודעות לרשות הרישוי לפי אותם סעיפים, הודעה לעניין ציוד מכני הנדסי שהוא רכב תימסר גם לרשם הציוד ההנדסי כמשמעותו בחוק רישום ציוד הנדסי, התשי"ז-1957, ולעניין ציוד מכני הנדסי שאינו רכב - לרשם האמור בלבד;

(3) הסמכות הנתונה באותם סעיפים לבית המשפט המוסמך לדון בעבירות תעבורה תהיה נתונה לבית משפט השלום, הסמכויות הנתונות לשוטר יהיו נתונות למפקח מיוחד והסמכויות הנתונות לקצין משטרה יהיו נתונות למנהל היחידה הארצית לאכיפה;

(4) תקנות לפי סעיפים 57א(ב) ו-57(א) יחולו, ואולם שר האוצר בהסכמת שר התחבורה והבטיחות בדרכים ובאישור ועדת הפנים והגנת הסביבה של הכנסת, רשאי לקבוע הוראות נוספות או הוראות אחרות באותם עניינים.

(ג) בסעיף זה -

**"ציוד מכני הנדסי" - ציוד כהגדרתו בחוק רישום ציוד הנדסי, התשי"ז-1957;
"רכב" - כמשמעותו בפקודת התעבורה.**

על תכלית החקיקה העומדת בבסיס סעיף זה ואחרים ניתן ללמוד מדברי ההסבר לתיקון בכללותו הצעת חוק התכנון והבנייה (תיקון מס' 109) התשע"ו 2016, המופיעים בהצ"ח הממשלה 1074 עמ' 1426 ואילך. שם נרשמו הדברים הבאים:

..."עיקר התיקון המוצע עוסק בפרק י' לחוק התכנון והבנייה, התשכ"ה - 1965 (להלן - החוק או חוק התכנון והבנייה) אשר עניינו אכיפה ועונשין בתחום עבירות התכנון והבנייה. עבירות על חוק התכנון והבנייה הן בין העבירות הנפוצות ביותר ומבוצעות בידי כל מגזרי האוכלוסייה ובכל שכבותיה. בתי המשפט התבטאו לא פעם כי מדובר ב"מכת מדינה" שיש להילחם בה ולמגר אותה. כך מציין בית המשפט העליון בפסק הדין בע"פ 917/85 הועדה המקומית גליל מזרחי נ' אבו נימר, פ"ד מא (4)29: "לצערנו הפכו עבירות נגד חוקי התכנון והניה לחזון נפרץ, ורבים וגם טובים איש הישר בעיניו יבנה. זוהי פגיעה חמורה וקשה בשלטון החוק, המזולזל לעין השמש, ואין איש שם אל לב לאזהרת הגורמים המוסמכים ולפסקי הדין של בית המשפט".

... שותפים לכך גורמים רבים: העדר מידע זמין ועדכני על עבירות בנייה, אי העמדה לדין, התמשכות ההליכים, ענישה מקלה, העדר אכיפה ביחס לביצוע צווי ההריסה הכלולים בגזרי הדין ומשך הזמן הנדרש להוצאתם לפועל של פסקי דין הכוללים צווי הריסה. כל אלה גורמים לפגיעה קשה בהרתעה הן של העבריינים עצמם והן של אחרים הלומדים ורואים לנגד עיניהם כיצד יוצא חוטא נשכר והבנייה הבלתי חוקית משתלמת לעברין. אכיפת החוק היא חלק בלתי נפרד מתפקידיה של הועדה המקומית לתכנון ובנייה על אף חובה המוטלת כאמור על הועדה המקומית, אין בכך כדי לגרוע מסמכות המדינה לנקוט הליכים לאכיפת החוק בתחום מרחב תכנון של ועדה מקומית... לאור כל אלה, מבקשת הצעת החוק להבהיר את סמכויות היחידה הארצית לאכיפת דיני התכנון והבנייה במשרד האוצר (להלן - היחידה הארצית לאכיפה) והפקחים מטעמה, לבצע פיקוח ואכיפה בכלל מרחבי התכנון בארץ, להעניק לה סמכות בקרה על עבודת האכיפה של הועדות המקומיות, ובמקרים מסוימים אף להיכנס בנעלי ועדות מקומיות שאינן מבצעות אכיפה אפקטיבית.

... נדבך מרכזי נוסף בהצעת החוק הוא עדכון ההוראות העונשיות והגברת הסנקציות שניתן להטיל על עבריינים בעיקר על בדרך של החמרת הענישה והחמרה ניכרת של הענישה הכלכלית. זאת היות שמניע מרכזי בביצוע עבירות בנייה הוא הרווח הכלכלי הגדול שניתן להפיק מכך. .. בנוסף, מבקשת הצעת החוק לעדכן ולייעל את הכלים המאפשרים סילוק של הבנייה הבלתי חוקית והפסקת השימושים האסורים, בן בדרך של טיוב הליך הוצאת צווים מינהליים ושיפוטיים והן בדרך של הענקת סמכויות לרשויות האכיפה לבצע צווים בעצמן והן בדרך של צמצום האפשרות להותיר על כנה בנייה בלתי חוקית ושימושים אסורים למשך פרקי זמן ארוכים".

מדברי ההסבר לחוק עולה בבירור כי המחוקק התכוון להעניק, והעניק בפועל, בידי המשיבה כלי אכיפה חדשים, מגוונים ויעילים על מנת להילחם בתופעה שהיא לעמדתו, עמדה לה שותפים גם בתי המשפט בכל הערכאות, "מכת מדינה" בדמות הבנייה הלא חוקית.

יובהר כי המאבק בעבירות אלה במישור הכלכלי, לא רק כלפי מזמין העבודה אלא גם כלפי הגורמים שמבצעים את אותה עבודה/עבירה למטרת הרווח הכלכלי שלהם עצמם - מצויה בליבת תכלית החקיקה. זו בדיוק הייתה כוונת המחוקק. אין מדובר בכוונה נסתרת או בכוונה משנית הגורמת לפגיעה בגורמים שלישיים דוגמת המבקש אלא מדובר בפגיעה מכוונת, ממוקדת מטרה, הנעשית בזמן אמת שכל תכליתה הינה להרתיע באופן חד וברור בעלי כלים ורכבים דוגמת המבקש מלבצע עבודות מהסוג המתואר בבקשה כנגד תשלום שכר ותוך מתן יד להפרת חוק על ידי מזמין העבודה או כל גורם אחר בשרשרת העבירה כפי שציננה המשיבה.

יחד עם זאת מדובר בפגיעה שמתקיימים בצידה תנאים ומגבלות, שהינה פגיעה שאמורה להיות מופעלת בצורה מידתית, הנעשית לתכלית ראויה מאין כמוה והיא: הגנה על ערכי שלטון החוק ועל הערכים המוגנים במסגרת חוק התכנון והבנייה.

בחינת ההסדר החקיקתי מעלה כי ההסדר עצמו מגלם את האיזונים ואת מרחב שיקול הדעת המוקנה הן לגורם המינהלי והן לבית המשפט המוסמך בנסיבות משתנות ומתאימות.

כך למשל החלטת מפקח המיוחד לפי סעיף 218 ניתנה לבחינה על ידי הגורם המינהלי הבכיר ממנו - מנהל היחידה הארצית לאכיפה ועל ידי בית המשפט.

עוד מפנה הסעיף לנסיבות בהן ניתן יהיה לבטל את איסור השימוש או לקצרו זאת בדומה להסדרים הקבועים לעניין זה בפקודת התעבורה ומונה את השיקולים שבית המשפט ישקול בבואו להכריע בכך לרבות ידיעת/הסכמת בעלי הרכב לשימוש, פעולות שננקטו על ידו למניעת העבירה ונסיבות אחרות.

בעניין זה מפנה הסעיף להסדר הקבוע בסעיף 57. לפקודת התעבורה לעניין איסור שימוש מינהלי ברכב והשיקולים שיופעלו בעת בחינת עתירה להשבתו שזו לשונו:

"57ב. (א) בעל הרכב שלגביו ניתנה הודעת איסור שימוש לפי סעיף 57א וכן הנהג שקיבל את ההודעה, רשאים לבקש מבית המשפט, המוסמך לדון בעבירות תעבורה, לבטל את הודעת איסור השימוש; בית המשפט יחליט בבקשה לאחר ששמע את היועץ המשפטי לממשלה או את בא כוחו או שוטר.

(ב) בית המשפט יבטל את הודעת איסור השימוש אם נוכח כי התקיים אחד מאלה:

- (1) הרכב נלקח מבעליו בלי ידיעתו ובלי הסכמתו;**
- (2) מי שנהג ברכב פעל בניגוד להוראותיו של בעל הרכב, ובעל הרכב עשה כל שביכולתו כדי למנוע את העבירה כאמור בסעיף 57א(א).**
- (ג) בית המשפט רשאי לבטל את הודעת איסור השימוש, או לקבוע תקופה קצרה יותר לאיסור השימוש, בתנאים או ללא תנאים, אם התקיימו נסיבות אחרות מאלה האמורות בסעיף קטן (ב), המצדיקות זאת, ולענין זה רשאי בית המשפט להביא בחשבון, בין השאר, את הזיקה בין בעל הרכב לבין מי שנהג ברכב."**

חשוב לציין סעיף 57. לפקודת התעבורה, אשר מוחל בשינויים המחויבים והנוספים גם במקרה זה, הינו דבר חקיקה ידוע שיש פסיקה עניפה בעניינו בכל הערכאות הרלבנטיות לו. היקשים מתאימים לחוק זה ולרציונלים דומים ניתן יהיה

להחיל גם במקרה זה.

על סוגיית המידתיות הגלומה בהסדר הקבוע בסעיף 218 לחוק בשילוב עם סעיף 57 ב. לפקודת התעבורה ניתן להקיש וללמוד מהאמור ברע"פ 1286/11 אמברם נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, פסק דין מיום 16.10.12, להלן - פסק דין אמברם) במסגרתו בחן כב' השופט סולברג את ההסדר הקבוע בסעיף 57. לפקודת התעבורה ונקבע כי המחוקק פעל לאזן בין אכיפה אפקטיבית והרתעתית ובין הפגיעה בזכות הקניין של הבעלים של הרכב - שהן אותן זכויות המתנגשות גם במקרה זה.

כב' השופט סולברג מצא את סממני המידתיות בהיבטים הבאים:

§ הגבלת התקופה של איסור השימוש - במקרה זה שלושים יום;

§ הגבלת הסמכות לאסור בגין עבירות המנויות בחוק - רכיב שמתקיים גם במקרה זה כעולה מלשון סעיף 218 לחוק;

§ מתן שיקול דעת לבית המשפט וליחידה המינהלית לבטל או לקצר את משך הצו בהתקיים עילות ספציפיות;

§ מתן שיקול דעת רחב יותר לבית המשפט להורות על ביטול או קיצור התקופה אם התקיימו נסיבות אחרות המצדיקות זאת.

כל אותם היבטים מתקיימים גם בהסדר החקיקתי בחוק התכנון והבנייה ודומה כי גם קביעת כב' השופט סולברג בדבר "צורך השעה" כאמור בסעיף 17 לפסק דין אמברם יפה גם היא בשינויים המחויבים לסוגיית הבנייה הבלתי חוקית.

גם אם אין מדובר בנושא שהינו בגדר חיים ומוות כסוגיית הנהיגה הנדונה בפקודת התעבורה הרי שעדיין ניתן לקבוע כי המחוקק גילה דעתו כי הוא רואה חשיבות רבה באכיפת דיני התכנון והבנייה ובאמצעותם בעקרון הרחב יותר של שמירת שלטון החוק.

יצוין כי במקרה זה אין טענה כלל מצד המבקש לעניין סעיף 57(ב) וכל טענותיו לכאורה יכולות לכל היותר להיכלל תחת סעיף 57(ג), דהיינו מסוג נסיבות אחרות המצדיקות סטייה מההחלטה.

מכל האמור עולה כי מלאכתו של בית המשפט בבואו להכריע בבקשה מסוג זה היא פרי איזונים בין אינטרסים מתנגשים ובחינה מעין מינהלית של החלטת המפקח המיוחד, שבית המשפט אינו בא בנעליו אלא נדרש לבדוק את סבירותו, והאם קיימים שיקולים פנימיים להחלטה או חיצוניים לה המצדיקים סטייה הימנה.

כאמור, החקיקה בה אנו עוסקים בבקשה זו הינה חקיקה חדשה ויש להניח כי הפסיקה תשוב ותידרש אליה וייקבעו אמות המידה הספציפיות לבחינת יישומה במקרים המשתנים ואולם בשלב זה בנקודת זמן זו אין לי אלא ליישם את תכלית החקיקה כפי שאני מבינה אותה בראי האינטרסים והאיזונים שבית המשפט נדרש להם בהסדר החקיקתי ומתוך היקש לפסיקה הקיימת לרבות לעניין המידתיות ויתר הפרמטרים הקבועים בחוק ובפסיקה לבחינת שיקול הדעת של הגורם המינהלי.

מן הכלל אל הפרט

כאמור לעיל המבקש שבפניי טען לקיצור התקופה וזאת ככל הנראה מכוח סעיף 57ב(2) לפקודת התעבורה ובעיקר לכאורה מכוח סעיף 57ב(ג) שענינו "נסיבות אחרות" המצדיקות קיצור או ביטול איסור השימוש הגם שהסעיף הרלבנטי כלל לא צוין בבקשתו.

סעיף 57ב(ג) לפקודת התעבורה הינו מעין סעיף סל המקנה לבית המשפט שיקול דעת רחב מעט יותר ואולם גם שיקול דעת זה אינו בלתי מוגבל. הוא תחום בתכלית החקיקה ובמבחיני מידתיות וגם הוא כפוף לבחינה המינהלית שבית המשפט נדרש לערוך במסגרת עצם שימוש בסמכותו זו.

אזכיר כי הנסיבות המיוחדות המתקיימות לעמדת המבקש במקרה זה הן: החשש לחיי אדם מאי ביצוע העבודה הנדרשת על פי טענתו וטענת ב"כ; הנזק הכלכלי הרב שנגרם למבקש וליתר עובדיו; הפעלת שיקול דעת שונה ביחס לעבודות נטענות אחרות; קיומה של הסכמה לעבודה מצד ראש המועצה ונציגי הועדה המקומית לתכנון ובנייה.

בחינת הפסיקה המקבילה ליישום סעיף 57ב(ג) לפקודת התעבורה מעלה כאמור כי בית המשפט יכול לשקול שיקולים נוספים פרט לאלה הקבועים בסעיפים האחרים לרבות שיעור הנזק שנגרם לבעל הרכב; אופי הנזק; השפעה על צדדים שלישיים; קיומו של עבר פלילי בתחום המדובר; משך התקופה; נימוקי ההחלטה בדבר משך התקופה; הזיקה בין הנהג ובעל הרכב וכיו"ב.

במקרה דנן מצאתי כי הטענות שהועלו על ידי המבקש לא הוכחו וככאלה אינם עולים בגדר נסיבות מיוחדות שיש בהן לכאורה כדי להצדיק את שינוי ההחלטה של הגורם המינהלי ואסביר.

כבר ציינתי בעניין אומגה בעניין זה מקובלת עליי עמדת המשיבה לפיה כל מה שהיה על המבקש לעשות הוא לבקש לקבל העתק מהיתר בנייה מטעם מזמין העבודה. יובהר כי לטעמי יישום של הפסיקה שהובאה לעיל מוביל למסקנה כי על המבקש בעצמו, הייתה מוטלת החובה האמורה ואותה הבהרה עליה ביקש להסתמך אין בה כדי לעמוד בחובה הנדרשת. נוכחות של גורם כזה או אחר ואפילו יהיה זה ראש המועצה, עם כל הכבוד הראוי, אינה מאיינת את הוראות החוק או מחליפה אותן וככל שהמבקש הסתמך לדבריו על מצגים כאלה ואחרים, אם היו, הרי שאין זו המסגרת הדיונית לבחון אותם.

המבקש הוא מנהלה של החברה הנטענת כבעלים והוא הנהנה מהרווח הכספי הגלום בעבודה המבוצעת.

לעניין הנזק הכלכלי: כפי שפורט בהרחבה לעיל וכעולה מעמדת המשיבה הרי שהנזק הכלכלי הוא הכללי האכיפתי בו נעשה שימוש במקרה זה. אין מדובר באיסור שימוש של רכב משפחתי או עסקי רגיל על כל אי הנוחות המשתמעת מכך. כוונת איסור השימוש הינה מכוונת כלפי בעלי רכבי העבודה המסייעים בביצוע עבירות הבנייה, מתוך שאיפה כי החשש מפני איסור השימוש ברכב והפגיעה הכלכלית הקשה הנובעת מכך היא שתביא להרתעת היחיד והרבים.

קשה להלום טענה מצד המבקש בדבר התחשבות בנזק הכלכלי שנגרם לה כאשר אותו נזק כלכלי צפוי הוא העומד בליבת החלטת הגורם המינהלי. אין הנזק הכלכלי או התחשבות אוטומטית בנזק הכלכלי שברי כי נגרם יביא לריקון

מתוכן של הכלי האכיפתי החדש שנתן המחוקק בידי הרשות המבצעת. בכך ישנו שוני מובנה ומהותי בין איסור שימוש לפי פקודת התעבורה - שאין בצדו עניין כלכלי מובהק - ובין איסור השימוש לפי חוק התכנון והבנייה שחלק עיקרי ממנו הוא המאבק הכלכלי בפשיעה המדוברת.

יחד עם זאת נדרש גם כאן מבחן של מידתיות. אפשר ויש מקום לבחון את שיעור הנזק הכלכלי הכולל שנגרם כתוצאה מהשבתת כלי עבודה כזה או אחר על מנת שלא להביא למצב בו הפגיעה עולה על הנדרש או עולה על הנדרש באופן לא סביר.

אזכיר כי מטרת החקיקה להבנתי היא בראש וראשונה הרתעה מפני מתן יד לביצוע עבירות בנייה מסוג זה על מנת להפוך את העבודה המבוצעת ללא כדאית ואף יותר מכך. ואולם יש לערוך איזון מתאים בין הרווח הכלכלי הנטען או הצפוי ובין הענישה הגלומה בפועל במשך התקופה. ואולם על מנת להוכיח היבט זה היה על המבקש להביא ראיות ממשיות יותר לדוגמא לעניין שיעור הרווח הכלכלי לו היה צפוי, נתונים בדבר עבודות עתידיות שניזוקו כתוצאה מההשבתה, פגיעה בצדדים שלישיים קונקרטיים, ונתונים בסיסיים נוספים שלא הובאו על ידו ועל כן במישור העובדתי לא עלה בידו להוכיח נתונים רלבנטיים למבחן זה.

ראשית יצוין כי טענת המבקש וב"כ כי העבודה נדרשה לצורך מניעת סיכון לחיי אדם לא נתמכה בשום ראיה חיצונית פרט לטענות המבקש וב"כ. עם כל הכבוד המכתב המודפס שהוצג ובו צוין שמו ראש מועצה אינו חתום, לא נערך בתצהיר, לא צורפה לו חותמת המועצה או כל מסמך רשמי של המועצה וממילא אין בו כשלעצמו כדי להוות ראיה או חוות דעת מומחה בשים לב לטענות המקצועיות המועלות בו ואשר המבקש ביקש לאשש במסגרתו. טענות המבקש כבעל דין בהעדר כל תימוכין מינימאליים אין בהן כדי לספק.

כך גם לעניין יתר טענות המבקש וב"כ ביחס לאי נקיטת הליכים ביחס לגורמים אחרים.

טענות אלה הועלו בעלמא ללא כל התייחסות למועדי בנייה של גורמים אחרים וללא הבאת בדל של ראיה לכך שבניה אחרת, אם בוצעה, בוצעה ללא היתר ובנסיבות המקימות חשש לאכיפה בררנית. התמונות שהוצגו כפי שצולמו על ידי ב"כ המבקש סמוך לדיון אינן מלמדות דבר על מועדי ביצוע העבודות (מאחר והן מציגות תמונת מצב מוגמרת), אינן מציגות דבר לגבי גורמים הפועלים בשטח, קיומו של היתר או היעדרו וכיו"ב ואין בהן כדי לתרום דבר למחלוקת.

משכך אקבע כי לטענות בדבר קיומו של סיכון לחיי אדם לא נמצא כל תימוכין וככל שהמבקש סבר כי הועדה המקומית תומכת בעמדתו הרי שלא הייתה מניעה כי יבקש לזמן נציג מטעמה לדיון.

זאת ועוד: ממילא אין הוראות של גורמים כאלה ואחרים גוברות על הוראות המחוקק ולא עלה בידי המבקש להצביע כיצד יש בידם לגבור על הצורך בקבלת היתר בנייה לביצוע העבודות המתוארות ואפילו מזמין העבודה לא הוזמן להעיד מטעם המבקש.

משכך כל טענות המבקש וב"כ לעניין קיומו של סיכון לחיי אדם ויתר טענות לא הוכחו ונדחות.

עוד יצוין כי במעמד הדיון הציג ב"כ המשיבה לעיוני צו הפסקה מינהלי שניתן ביום 26.9.18 ביחס לאותן עבודות ולא עלה בידי המבקש לסתור את הדברים על אף הנטען על ידו בבקשתו לעניין זה.

תום לבו של המבקש ועבר רלבנטי בתחום הנדון -

נוכח נתונים שהוצגו במעמד הדיון והמבקש אישר אותם באמצעות ב"כ הרי שיש מקום לייחד מספר מילים לתום לבו של המבקש. המבקש בבקשתו - **אשר נתמכה בבקשה לעיכוב ביצוע במעמד צד אחד על כל החובות המוגברות שהגשת בקשה מסוג זה מעלה** - טען כי כלי הרכב המדובר הוא כלי הרכב היחיד המשמש לעיסוקו.

כמו כן לא התייחס המבקש כלל לקיומו של אירוע קודם כלשהוא באותן נסיבות ובכלל.

בדיון היום הסתבר כי ביום 8.10.18 נתפס המבקש מבצע עבודות בנייה לא חוקיות בכלי רכב אחר אשר גם ביחס אליו הורתה המשיבה על איסור שימוש למשך 30 יום עקב ביצוע עבודות בנייה לא חוקיות.

לאחר שהמבקש הגיש בקשה לקיצור קוצרה התקופה ל - 16 ימים והכלי הוחזר ביום 23.10.18. המשיבה הגישה את המסמכים הקשורים לאותה תפיסה ואיסור שימוש (נ/1).

המבקש מצדו במעמד הדיון אישר באמצעות ב"כ את האמור וטען כי באותו עניין לא הייתה לו טענת הגנה כלשהיא ועל כן הוא לא עתר לבית המשפט בעניין זה. לעניין אי ציון הדברים בבקשה שבפניי טען המבקש כי הוא ציין בבקשה כי מדובר בכלי היחיד העומד לרשותו בשים לב לאותה הגבלה קודמת.

עם כל הכבוד ובזהירות המתבקשת כלפי המבקש וב"כ - אני מתקשה מאוד לקבל את טענות המבקש לגבי אי ציון הנתונים הנ"ל שברי לכל כי הינם רלבנטיים לבחינת הבקשה בכלל ולבחינת סעד זמני שהתבקש בה בפרט וההסבר שהציג נראה לי מאולץ ותמוה.

היה מצופה כי המבקש יפרט ברחל בתך הקטנה את נסיבות התפיסה הקודמת, משכה וכל יתר נסיבות העניין. עיון במסמכים מעלה כי טענות דומות לאלה המועלות בפניי היום אפשר והועלו בפני המפקח בזמן השימוע בהליך הקודם ואולם מאחר והמבקש לא נחקר על הדברים אין אני נדרשת להם מעבר לאמור לעיל.

חובת תום הלב וניקיון הכפיים היא לבדה הייתה צריכה לחייב את המבקש לציין את הדברים בבקשתו וברי כי הדברים רלבנטיים לעניין ההחלטה שבפניי בהיותם מגלמים מעין "עבר" בעבירות דומות, נתון שהינו רלבנטי בעת בחינת בקשה על פי פקודת התעבורה בהיקשים המתאימים.

מחדלו של המבקש מלציין את הדברים ולחשוף את כל הפרטים הדרושים בפני בית המשפט פועל לחובתו במקרה זה ביתר שאת ומפאת כבודו של ב"כ המבקש אסתפק בכך.

סבירות ההחלטה המינהלית -

כאמור בית המשפט נדרש בין היתר לבחון את סבירות ההחלטה המינהלית על בסיס נימוקיה, משך תקופת האיסור ויתר הנסיבות המנהליות.

לאחר בחינת טענות הצדדים הרי שלא מצאתי כי עלה בידי המבקש להצביע על פגם שנפל בעצם אופן קבלת ההחלטה המינהלית. ההחלטה ניתנה לאחר שימוע שנעשה לו, ובשים לב לבירורים נוספים שערכה המשיבה וכן לעברו הקרוב של המבקש באותו תחום. גם בעניין זה לא מצאתי כי עלה בידי המבקש להצביע על פגם שנפל בהפעלת שיקול הדעת המינהלי.

אך סביר בעיניי כי לאחר שמהמבקש ביצע זה מקרוב את אותה עבירה בגינה הוטל עליו איסור קודם הרי שהדברים מגלמים העדר הרתעה ומורא מפני שלטון החוק וכי אין כל הצדקה לקצר את תקופת האיסור בנסיבות המקרה.

מהמקובץ עולה כי לא עלה בידי המבקש להוכיח ברמה הנדרשת גם את קיומם של שיקולים מיוחדים המצדיקים ביטול ההחלטה או התערבות בה לפי סעיף 57ב.ג) לפקודת התעבורה.

סוף דבר

לסיכום, משלא עלה בידי המבקש להצביע על נסיבה המצדיקה להתערב בקביעת המפקח המיוחד או בהפעלת שיקול דעתו בנסיבות העניין, ובשים לב לכך שהמבקש אך ביום 8.10.18 נתפס בביצוע אותה עבירה וכי איסור שימוש שניתן לו אז קוצר ל - 16 יום ועדיין לא היה בכך כדי למונעו מביצוע עבירה נוספת - מוביל למסקנה כי דין הבקשה להידחות.

לא עלה בידי המבקש להוכיח איזו מטענותיו או להצביע על אי סבירות בהחלטת המשיבה והצל שהוטל על תום לבו פועל גם הוא לחובתו במסגרת ההליך.

הבקשה נדחית.

ככל שהכלי טרם הועבר יחולו על העניין הוראות כל דין.

אין צו להוצאות.

המזכירות תמציא ההחלטה ותודיע לב"כ הצדדים טלפונית כי ניתנה החלטה.

ניתנה היום, כ' חשוון תשע"ט, 29 אוקטובר 2018, בהעדר הצדדים.